

Schubert András
Szöszmöszt kardigán
és barátai

Schubert András

Szöszmősz kardigán és barátai

Meseregény gyerekeknek és gyereklelkű felnőtteknek

Köszönöm ezt a könyvet sbenyusnak, schmariskának, schuzsunak, sofilunak és tomionak, akik nélkül a könyvem meg sem érhetne volna a megjelenését.

Ajánlom ezt a könyvet Kincső, Botond és Lilla nagymamájának, aki nélkül talán meg sem érhettem volna a könyvem megjelenését.

Copyright © Schubert András, 2010

© Partvonal Könyvkiadó, 2010

www.partvonal.hu

Feladós kiadó a Partvonal Könyvkiadó ügyvezetője

Feladós szerkesztő Baranyi Vivien

A borítót Bóna Endre tervezte

ISBN 978-963-9910-52-2

1. Megismerkedünk a Tódor családdal, és főhősünk is színre lép

Tódor bácsi ezermester volt. Biztosan már így született, mert senki sem emlékszik, hogy valaha is kétszázmaster vagy éppen hatszázhuszonhétmester lett volna. Mindig is ezermester volt és az is maradt, se több, se kevesebb. Egy városszéli kis házikóban éldegéltek Tódor nénivel. Ott nevelték fel gyerekeiket, két fiút és egy lányt.

Tódor bácsi és Tódor néni olyan picikék voltak, amennyire csak két felnőtt, komoly ember picike lehet. Fiatal korában Tódor bácsinak (akit akkoriban csak Teddinek becéztek) sokan tanácsolták, hogy menjen zsokénak, mert kicsiny sége és ügyessége révén híres bajnok is lehetett volna. Egy baj volt csupán, hogy Teddi borzasztóan félt a

lovaktól. Ez aztán nem is múlt el Tódor bácsi korára sem. Tulajdonképpen minden állattól félt, amelyik nagyobb volt nála, és bizony az ilyenek sokan voltak.

Tódor bácsinak és Tódor néninek két nyúlánk fia és egy sudár lánya volt. Még javában iskolába jártak, amikor már alaposan fejükre nőttek szüleiknek. Mulatságos kis csapat volt a család, amikor a három hosszú kamasz mögött fürgén igyekezett a picike Tódor házaspár néhány kutyá és macska kíséretében.

Arról persze szó sem lehetett, hogy a gyerekek a szüleik megunt ruháiban járjanak. A nagyobbik fiú villámgyorsan kinőtt ruháit először az öccse hordhatta, aztán – ha kedve volt hozzá – a húguk. A kislány különösen a fiúk kockás ingeit szerette, és aztse bánta, ha az ing ujját háromszor fel kellett hajtani. A női blúzokat viszont még felnőtt korában is csak nagy nehézségek árán sikerült begombolnia.

Egy távoli nagynéni egyszer meglepte a fiúkat egy meleg kardigánnal, amelyet ő maga kötött.

– Nem tudtam pontosan a méretet, de valamelyikőtöknek biztosan jó lesz – mondta bizakodóan, és a fiúk jól nevelten megköszönték. Ahogy azonban a néni elment, a nagyobbik fiú határozottan közölte:

– Ez nekem kicsi! – pedig fel sem próbálta.

Öcsi, (mert hogy másképp szólították volna a kisebbik fiút?) reménykedve nézett a húgára: – Ez inkább lányos viselet, nem? – de a lány tekintetéből láthatta, hogy semmi jóra nem számíthat. Öcsi megpróbált megbarátkozni a kevésbé divatos ruhadarabbal, de néhány nap múlva Tódor néni kifigyelte, hogy iskolába menet az első sarkon leveszi, jó mélyen beletuszkolja a táskába, és inkább vacogva futja végig a hátralévő pár száz métert. Ezután persze megesett rajta anyai szíve, visszakérte a kardigánt, és a férjéhez fordult:

– Teddi, szerintem ez pont jó lenne neked!

Pont jó persze nem volt, de Tódor néni itt bevett belőle, ott felhajtotta, és végül egészen használható darab lett belőle.

– Nagyon jó lesz a hűvös műhelyben szöszmösölni – mondta Tódor bácsi. – Ez lesz az én szöszmősz kardigánom.

Hamarosan kiderült, hogy a szöszmősz kardigán nemcsak a hideg ellen véd, hanem varázslatos ereje is van. Tódor bácsi, aki soha nem hitt semmiféle csodában, maga is meglepetten mesélte: – Ha ez a kardigán rajtam van, olyan megoldások jutnak eszembe, amilyenek még soha, és mindig sikerül is őket megvalósítani.

Hogy ez azért volt, mert a kardigán pont úgy tartotta melegen az ízületeket, ahogy kellett, vagy az illata serkentette Tódor bácsi fantáziáját, azt pontosan nem tudhatjuk, de az biztos, hogy Tódor bácsi lassanként minden nehezebb feladat megoldásához felvette, még akkor is, ha a rekkenő melegben mindenki más ingujjban szaladgált.

Teltek-múltak az évek. A gyerekek felnőttek. A két fiú az állatok szeretetét tanulta el leginkább a szüleitől. A nagyobbik állatorvos lett; előbb az országban, majd szerte a világon ő lett az állatkerti állatok egyik legelismertebb gyógyítója. Szinte állandóan úton volt, mindenütt türelmetlenül várták régi és új betegei. Öcsi már gyerekkorában imádta a madarakat fényképezni (első fényképezőgépét Tódor bácsi eskábálta össze két használhatatlan roncsból), még diák volt, amikor fényképei híres magazinokban megjelentek. Mire a fényképezés mesterségét hivatalosan is kitanulta,

már tucatjával kapta a meghívásokat a világjáró expedícióktól, hogy a Föld legeldugottabb zugaiban élő madarokról a legjobb képek jelenhessenek meg az útleírásokban. Lányuk – bár nagyon szerette az állatokat –, inkább gyerekekkel szeretett volna foglalkozni, és óvónő lett. Hamarosan férjhez is ment egy fiatal gyermekorvoshoz, és a szomszédos városba költöztek.

Tódor bácsi és Tódor néni megint kettesben maradtak a városszéli házikóban.

Tódor bácsi egyre több időt töltött a műhelyben, amely lassanként a gyerekek elhagyott szobáit is elfoglalta. Már nem csak a szomszédság fordult hozzá javításra szoruló ezzel meg azzal, híre elterjedt a város legtávolabbi zugaiba is, és reménykedve keresték fel mindenféle kedvenc játékok, bútorok, szerkezetek gyógyításáért. A szöszmös kardigán is tette a dolgát rendesen: melengette Tódor bácsi testét-lelkét, és sugallta neki az ötleteket a legnehezebb feladatok megoldásához is.

Egy napon Tódor néni fejcsóválva jegyezte meg: – Teddi, ha nem vigyázol erre a kardigánra, és oda dobod, ahova éppen eszedbe jut, hamarosan csak porrongynak lesz jó!

Ennél ijesztőbbet aligha tudott volna Tódor néni mondani. Tódor bácsi meg is ijedt tőle rendesen, és több napon át, minden más munkáját félretéve, készített egy kis fabábut, olyasfélét, amelyet a művészek használnak emberi mozdulatok megmintázásához.

Onnantól kezdve a szöszmös kardigán mindig a bábura simogatva végezte a napot, Tódor bácsi még egy kendőt is terített rá, hogy a por se bánthassa.

2. Szöszmös kardigán magára marad, és útra kel

A városszéli házikó környéke alaposan megváltozott. Lakóparkok, irodaházak, bevásárlóközpontok épültek a szomszédságban, és a hajdan csendes utcákból valóságos autósztrádák lettek buszokkal, kamionokkal, szirénázó rohamkocsikkal, és ami a legrosszabb, porral és benzingőzzel.

Tódor bácsi még akár örülhetett is volna, mert híre-neve az új szomszédok között is gyorsan elterjedt, és egyre több és izgalmasabb munka között válogathatott. Tódor nénit azonban egyre jobban megviselték a változások. Kedves madarait már régen elriasztotta a

zaj és a forgalom, a macskák mogorvák és aluszékonyak lettek. Ő maga viszont keveset és nyugtalanul aludt, étvágya sem volt, és gyakran ijesztette meg Tódor bácsit hosszú köhögési rohamokkal. Az orvosok csak a fejüket csóválták, és csupán azt tudták tanácsolni, hogy rövidebb vagy inkább hosszabb időre el kellene költözni egy békésebb, csendesebb helyre, ahol jobb a levegő. Tudták persze, hogy nem könnyű a tanácsot megfogadni annak, aki egész életét ebben a szívéhez nőtt házikóban töltötte.

Úgy adódott azonban, hogy Tódor nénit meglátogatta a tóparti dombok között élő testvérhúga. Terka elpanaszolta, hogy az ő gyerekeik is elköltöztek már otthonról, szétszóródtak az országban-világban, férjével pedig igen-igen magányosan érzik magukat kettesben. Milyen jó is lenne, ha Tódor néni vagy akár Tódor bácsi is velük lenne, és elmesélhetnének egymásnak mindent, ami történt velük az elmúlt hosszú években, és amit sosem volt idejük megbeszélni ez idáig.

Az ötlet nagyon tetszett Tódor bácsiék lányának és a férjének, akik már régóta töprengtek, hogy valami hasonló javaslattal álljanak elő. Nem is húzták sokat az időt, a következő hétvégén négyesben (nem számítva persze a kutya-macska baráti társaságot) leautóztak a dombok közé, és meglátogatták Terka néniéket. Amit ott találtak, az Tódor néni legszebb álmait is felülmúlta. A madarak, akik már évek óta elkerülték a városszéli házikót, ott csicseregtek a kertben, köztük olyanok is, amelyeket a városban sohasem látott. A kutyák és a macskák olyan szabadon és boldogan éltek, mintha a kert az ő saját birodalmuk lett volna. A csend, az illat, a jó levegő egy pillanat alatt meggyőzte Tódor nénit, hogy itt nemcsak a pár évvel ezelőtti egészségét nyerné vissza, hanem lélekben még sok-sok évet fiatalodhatna.

Igen ám, de mi lesz Tódor bácsival? Hiszen őt a műhelye nélkül el se lehet képzelni. Vagy csak látogatni fogják egymást, mint a messzi rokonok? Ennyi sok közös év után már ez sem lehet megoldás.

Amíg Tódor néni, Terka és a „gyerekek” ezen tépelődtek, Terka néni férje – nevezzük egyszerűen Terka bácsinak – lesétált Tódor bácsival a tóhoz, és megmutatta neki a horgászállásait. Kiderült

ugyanis, hogy Terka néninek azért is olyan egyhangúak a napjai, mert Terka bácsi szinte minden idejét leköti a horgászat. Vagy lent van a tónál, vagy a sufniiban készíti elő a horgászfelszerelést. Tódor bácsi már a hazaúton telis-tele volt kérdésekkel és ötletekkel. Mikor pedig visszaértek, egyenesen a sufniiba siettek, ahol Tódor bácsi az összes szerszámot munkára fogta. Terka bácsi csak ámult-bámult, hogy egy-két óra alatt mennyi hihetetlenül hasznos apró segédeszköz, sose látott-hallott trükkös szerelvény került ki Tódor bácsi keze alól.

– Sógor – mondta Terka bácsi –, ha mi összedolgoznánk, az egész dombvidéket elláthatnánk halászlére valóval!

– És ez így lesz, sógor! – mondta Tódor bácsi – Hát ha még a saját szerszámaimmal dolgozhatom! – Aztán Tódor nénire kacintott: – És itt olyan a klíma, hogy az öreg szöszmös kardigánt akár nyugdíjazhatjuk is.

Tódor néni csak azon volt megütközve, hogy Tódor bácsi, aki egész életében fontosnak tartotta az állatok szeretetét, hogyan találhat örömet a horgászatban.

– Ugyan már, drága sógornóm! – mondta neki Terka bácsi. – Jól emlékszem arra a csodálatos kacsapecsenyére, amit egy jó pár éve ettünk nálatok. Csak nem mondd, hogy az a kacska jókedvében sétált bele a sütőbe! Ezek a halak boldogan élnek itt a tóban, és ha bevégeznek életüket, nekünk embereknek tudnak örömet szerezni. Mi még arra is vigyázunk, hogy csak azok a halak kerüljenek a terítékre, amelyek már leélték boldog életük javát, és azok se szenvedjenek többet, mint muszáj. Ebben is segít majd nekem az én Tódor sógorom!

Fejcsóválva bár, de erre Tódor néni sem tudott semmit mondani.

A következő héten Tódor néni összecsomagolt, és a hétvégén már úgy utazott le Terkáékhoz, hogy addig marad ott, amíg csak mindnyájuknak jól esik. Tódor bácsi nekiveselkedett, hogy az elvállalt munkáit befejezze, azután nagy gonddal rendbe rakta a műhelyét, becsomagolta a legnélkülözhetetlenebb szerszámait, amelyeket magával akart vinni, és kitett egy táblát a kapura: Horgászni mentem!

A szöszmös kardigánra a szokásos kendő helyett műanyag fóliát terített, amilyennel a boltokban védik a drága ruhákat. Olyan lett, mintha esőköpenyt viselt volna. Búcsúzásul azért odasúgta neki: – Ha szükségem lesz rád, majd eljövök érted. Addig csak pihenj, öreg.

Azután gondosan bezárták a házat, és a lánya meg a veje Tódor bácsit is leköltöztette a tóparti dombok közé.

Teltek-múltak a hetek, hónapok. A két nővér és a két sógor új életre keltek a tóparti dombok között. A két asszony ki nem fogyott a történetekből. Saját gyerekkori emlékeik, a gyerekeik felnevelése és a felnőtt gyerekek sikerei, na meg egy kis fejcsóváló panaszkodás a férjeikre végeérhetetlen témát adtak beszélgetéseiknek. Eközben gondozták, dédelgették az állatokat, meg sütöttek-főztek, mostak, vasaltak, takarítottak, de ez így kettesben egy pillanatig sem volt unalmas.

A két sógor meg hol a tóparton, hol a sufniiban tökéletesítette a horgásztechnikát, jószerivel csak enni és aludni kerültek elő. Néha persze sor került egy kis esti borozgatásra, beszélgetésre négyesben is, hacsak Tódor bácsinak mondat közben nem támadt egy ötlete, amiért haladéktalanul a sufniiba kellett rohannia. A sufni közben egyre jobban kezdett hasonlítani Tódor bácsi otthoni műhelyére, és az elhagyott gyerekszobák is egyre inkább a „horgászüzem” céljait szolgálták.

Tódor bácsi és Tódor néni csak nagyritkán utazott haza rendbe

szedni a városszéli házikó apró-cseprő ügyeit, és esetleg magukkal vittek egy-két otthon maradt ruha- vagy bútordarabot. Tódor bácsi mindig megcirógatta a szöszmősz kardigánt is, és megnyugtatta, hogy mostanában nagyon jól boldogul nélküle, de ha szükség lesz rá, újból szolgálatba fogja állítani.

Egy késő őszi éjszakán rettenetes vihar söpört át a városon. Kegyetlen jégeső verte a házakat, autók, ablakok törtek, háztetők repedtek. A városszéli házikóban – hála Tódor bácsi gondos szakértelmének – sok kárt nem tudott tenni, de a műhely egyik kis ablakát egy tojásnyi jégdarab mégis csak ízzé-porrá zúzta. És ez pont az az ablak volt, amelyik mellett a szöszmősz kardigánba öltöztetett bábu állt. A nyitott ablakon először csak az eső zúdult be, de az esőkabátszerű fólia ettől a kardigánt remekül megvédte. Aztán lassan elvonult a vihar, elállt az eső, és a nyitott ablak izgalmas hangokat: lépteket, kutyaugatást, fékcsikorgást, meg kellemes és kellemetlen illatokat engedett be.

Szöszmősz kardigán lenyűgözve állt az ablak mellett. Az ablaküveg homályos volt, de nélküle még az éjszakai sötétségben is kápráztató volt a látvány: az irodaházak éjjel is világító ablakai, az autók fehér és piros lámpái, az elvonuló vihar távoli villámai. Szöszmősz kardigán emlékezett rá, hogy Tódor bácsival néha-néha kísétált a műhelyből, sőt, nagyritkán a házból is. Ez mindig különlegesen izgalmas, és kicsit talán félelmetes is volt, de azért titokban reménykedve várta az ilyen alkalmakat.

Most Tódor bácsira hiába vár, az ablak pedig nyitva. Mitévő legyen? Amíg töprengett, lassan hajnalodni kezdett. A varázslatos hajnali fények, a vihar után kitisztult illatos levegő ellenállhatatlanok voltak. Szöszmősz kardigán elhatározta magát. Körülnézett a műhelyben. A közelében talált egy egészen egyszerű szerszámkészletet. Tódor bácsi ilyet sose használt volna, de egyszer, amikor a fiúk mégkicsik voltak, ezzel akarta őket megtanítani a műhelymunka alapjaira.

Ez biztosan jó lesz nekem – gondolta Szöszmősz kardigán, és magához vette a készletet. Még egy búcsúpillantást vetett a műhelyre, majd a kis bábura simulva és esőköpenyébe burkolva

kisétált az ablakon.

3. Csip és Csup megmenekül a hagymás rántottától

Csip és Csup két olyan jó barát volt, amilyen csak a mesében van. Például itt. A városszéli házikó közelében néhány éve épült előkelő szállodában laktak. No, nem éppen egy luxuslakosztályban, hanem a konyha leghátsó raktárában, de ott is nagyon boldogok voltak.

A történetük pedig a következő volt. A szálloda első főszakácsát, akit mindenki nagyon szeretett, különös betegség támadta meg.

Időnként összetévesztette az ízeket. Másnál talán ez nem is lett volna akkora baj, de egy főszakácsnál valóságos katasztrófa. A sőtlan levest megcukrozta, a tejbegrízbe ecetet öntött, hogy édesebb legyen. Miután a legjobb orvosok sem tudtak segíteni rajta, nem tehetett mást, nyugdíjba ment.

Kollégái és barátai nagy búcsúvacsorát rendeztek számára, és legkedvesebb tanítványa díszítette fel tányérját a két mókás figurával.

A főszakács még néhány hétig visszajárt a konyhára, és asztalán tartotta a kedves ajándékot. Amikor azután végleg visszavonult, az asztalát egy másik szakács kapta, akinek nem volt elég helye, hogy tovább őrizze ott a két jó barátot, de tisztelte annyira a régi főszakácsot, hogy ne engedje kis kedvenceit a szemétkerékbe kerülni. Így került Csip és Csup a konyha hátsó raktárába.

Nem tartozik a történetünkhöz, de elmesélem, hogy a régi főszakács íztévesztése a későbbiekben sem javult, sőt. A főzés örömeiről azonban nem tudott lemondani. Gondolt akkor egy merészet, és elköltözött egy híres nemzetközi fürdőhely közelébe, nyitott egy éttermet, és elkezdett a saját ízlése szerint főzni. Eleinte majdnem ingyen adta az ételt, de a helyi vendégek többnyire így is szinte teli tányérokat hagytak az asztalon, borralalónak meg nyoma sem volt.

Egyszer azután arra tévedt egy gazdag társaság luxusautókon és duzzadó pénztárcákkal. Kóstolókat kértek ebből-abból, és az egyik ámulatból a másikba estek. Citromízű marhapörkölt! Karamelles savanyú káposzta!! Hihetetlen összeget fizettek a vacsoráért, és

megígérték, hogy hamarosan visszatérnek, és a barátaikat is értesítik erről a csodálatos helyről.

Néhány hónap múlva már minden este zsúfolva volt az étterem, és hetekkel előre lehetett csak helyet foglalni. Az étterem bekerült a turista útikönyvek nevezetességei közé, és megkapta az összes lehetséges dicsérő osztályzatot és csillagot. A főszakács mosolyogva gondolt arra, hogy ha nem betegszik meg, még mindig ott főzhetné az unalmas ételeket a városszéli szállodában. Persze szeretettel gondolt vissza kedves kollégáira és tanítványira. Még Csip és Csup is eszébe jutott néha, és remélte, hogy utódai gondjukat viselik.

Most pedig térjünk vissza a két jó barátához.

Egy meglepően korai hajnali órán Csip és Csup arra ébredt, hogy a konyhai folyosóról a szakácsok bosszús hangja és ajtócsapkodás zaja hallatszik.

– Még hogy hagymás rántottát! És azonnal! Hát hol van még az áruszállítás? Egy pár tojást még találok valahol, de a hagyma az mind elfogyott a vacsoránál. Aztán ha a vendég reklamál, a mi fizetésünkből fognak levonni.

A másik szakács a fejét törte. – Emlékszel, a régi főszakácsnak volt az a két kis figurája. Úgy emlékszem, azokban volt hagyma is. Valahol itt lehetnek a raktárakban.

Csip és Csup hallotta, hogy a konyhához közelebbi raktárak ajtaját nyitogatják, és a polcokon keresgélnek. Ennek a fele sem tréfa! Közel voltak a raktár ablakához, ám az ablakot sűrű fémháló védte, amin nem lehetett keresztülbújni. Ha nem sikerül kimenekülni, akkor hagymás rántottaként fogják végezni. Bátorító pillantásokkal és bajtársi kézszorítással kezdtek búcsút venni egymástól.

A járdán egyszerre csak egy furcsa figura közeledett. Kicsit viseltes kardigánt hordott, meg valami esőköpeny-féleséget, derekára pedig egy szerszámkészlet volt erősítve.

– Halló! Halló! – kiáltozott neki Csip és Csup. – Mentsen ki minket innen! Kérem, mentsen ki minket innen!

Szöszmös kardigán (mert persze ő volt a furcsa szerzet) alig néhány perce kezdte szabad, önálló életét, és máris tőle várják, hogy másoknak segítsen!? De ahogy meglátta a két jó barátot, tudta, hogy

Szöszmös kardigán a szakácsok után szól: – Riasztás lefújva. Visszamehetnek.

A portásnak köszönni sem kellett, olyan mélyen aludt, és már az utcán is voltak.

– Csodálatos voltál! Hogyan tudjuk megköszönni neked? – kérdezte Csip és Csup.

– Hm. Mit szólnátok például ahhoz, hogy azt mondjátok: Köszönöm – javasolta Szöszmös kardigán.

– Igazad van. Köszönöm – mondta Csip.

– Köszönöm – mondta Csup.

– Boldog vagyok, hogy segíteni tudtam nektek – válaszolta Szöszmös kardigán. – És hogy biztonságban legyetek, elviszlek benneteket a házikóba, ahol eddig laktam.

Néhány perc alatt ott voltak a betört ablaknál, ahol Szöszmös kardigán besegítette a két jó barátot. – Menjetek egy kicsit távolabb az ablaktól, nehogy megázzatok, ha eső jön. Nektek nincs ilyen jó esőköpenyetek – tanácsolta nekik. – Ha Tódor bácsi és Tódor néni egyszer visszatérnek, biztosan mindnyájan örülni fogtok, hogy összeismerkedhettek.

Ezzel Szöszmös kardigán újra kilépett a betört ablakon, és az első siker tudatában magabiztosabb lépetekkel indult a város felé, mint néhány órával korábban.

4. A seholsincs villamos

Néhány perc múlva Szöszmös kardigán újra a szálloda bejárata előtt sétált el. Mulatatta a gondolat, ahogy elképzelte a két szakácsot, akiknek valószínűleg még mindig fogalmuk sincs arról, mi is történhetett, és hogy honnan fognak hagyományt szerezni a rántottához.

Néhány sarok után a széles főút egy nagy kereszteződéshez ért, ahol sok-sok út és utca futott össze és széjjel. Ezeken már nemcsak autók és autóbuszok, hanem villamosok is jártak, sőt, egy trolibusz útja is itt vezetett keresztül. Szöszmös kardigán jól emlékezett rá, hogy Tódor bácsival sokszor szálltak itt villamosra, és egy hűvös borospincéig utaztak, ahol különleges régi hordókat javítottak. Neki is nagyon sok dolga volt, hogy Tódor bácsi üzleteit melegen tartsa, a finom mozdulatok nehogy félresikerüljenek a hideg pincében. Amikor hazaértek, Tódor néni mindig hosszasan szellőztette a kardigánt. – Ha nem ismernélek százhusz éve, azt hinném, hogy a kocsmában töltöttétek a délutánt – mondta a férjének.

A nagy kereszteződésben aluljáró is volt, azon keresztül lehetett eljutni a villamosmegállókhoz is. Az egyik kisebb utcában azonban a villamos vágánya közvetlenül a járda mellett haladt. A járdán volt a villamosmegálló táblája is. Amikor Szöszmös kardigán odanézett, a tábla alatt két, szinte egyforma kislány állt. Szöszmös kardigán elbáméskodott a kereszteződés hatalmas forgalmán, a siető embereken, azután a boltok kirakatában gyönyörködött. Amikor jóval később újra odanézett, a két kislány még mindig ott állt a tábla alatt. Nekiindult, és odament hozzájuk.

- Hát ti mit csináltok itt? – kérdezte tőlük.
- A villamosra várunk – válaszolta egyikük.
- És hol van az a villamos?
- Sehol sincs.
- Szóval ti a seholsincs villamosra vártok – foglalta össze a helyzetet Szöszmősz kardigán.
- Hát így is lehet mondani – tűnődött el a két kislány.
- És hogy hívnak benneteket? – kérdezte Szöszmősz kardigán.
- Engem Pollinak – válaszolta az egyik.
- Engem Mollinak – mondta a másik. – Ikrek vagyunk – tette hozzá.
- Engem Szöszmősz kardigánnak szoktak hívni. És tulajdonképpen miért várjátok azt a seholsincs villamost?
- Itt lakunk ebben a házban – mutatott a hátuk mögött lévő kapura Moll, aki láthatóan a beszédesebb volt kettőjük közül –, és ha felszállunk a villamosra, egy megállóra van a végállomás, ahol a nagymamánk lakik, aki vár ránk.
- Itt sürgősen segíteni kell – gondolta Szöszmősz kardigán, és erősen gondolkodni kezdett: mit lehetne itt megszerelni? Arra jutott, hogy talán a villamosmegálló táblája nincs elég magasan, és a villamos nem veszi észre, hogy ide kellene jönnie. Ezen tudott segíteni.

Lecsavarozta a táblát, és felrakta olyan magasra, amennyire csak lábujjhegyen felért.

Tovább vártak.

Villamos azonban nem jött, csak egy autós kérdezte meg, hogy talán emeletes villamosok fognak itt járni a jövőben?

Valami mást kellett kitalálni.

Megkérdezte a kislányokat: – És azt nem tudjátok, hányas számú ez a villamos, amelyik most sehol sincs?

– Nem ismerjük a számokat – mondta Molli –, még óvodások vagyunk.

Szöszmös kardigán ekkor megkérte a kislányokat, hogy feltétlenül várják meg őt, ne mozduljanak onnan, és az alujárón keresztül átment abba a megállóba, ahol a legtöbb embert látta. Kiválasztott egy fiatalembert, akiről vastag szemüvege miatt úgy gondolta, hogy mindent tud, és megkérdezte tőle: – Nem tudja, kérem, hogy melyik villamosnak van innen egy megállóra a végállomása?

– Nem beszél mágyár – tárta szét a kezét a fiatalember szélesen mosolyogva.

Szöszmös kardigánnak kevesebb kedve volt mosolyogni, de egy terebélyes asszony ság erélyes mozdulattal arrébb tolta a fiatalembert és ellentmondást nem tűrő hangon rákezdte: – Maga a hetvenhetesre gondol, de arra hiába vár! Vágányjavítás van, és hamarabb visszafordul. De miért menne villamossal? Ott a templomtorony, látja? Átmegy a templomtéren, és az már a végállomás. – Az utolsó szavakat már a lépcsőről kiabálta, mert közben felszállt egy villamosra. Szöszmös kardigán meg sem tudta köszönni az útbaigazítást.

Visszament a kislányokhoz, és elmondta nekik, amit az asszonyságtól tanult. A templomtorony valóban nagyon közelinek látszott.

– Igen – mondta Molli –, ha a szüleinkkel vagyunk, mi is át szoktunk sétálni, de egyedül nem szabad átmennünk az úton, ezért most csak villamossal mehetünk.

– De most sem vagytok egyedül, én elkísérlek benneteket – ajánlotta fel Szöszmös kardigán, és már el is indultak toronyiránt.

Nem telt bele néhány perc, és ott voltak a végállomásnál.

– Ez a nagy mama kapuja! – futott oda Polli, és már nyomta is a

csengőt.

A nagymama boldogan nyitotta ki az ajtót. – Jaj, úgy izgultam, hogy hogyan fogtok ideérni. Ez a villamos hol jár, hol nem.

– Ez a kedves bácsi hozott ide minket a seholsincs villamos helyett – magyarázta Polli, aki nagymamája társaságában bepótolta eddigi szótlanóságát.

– Ó, ez milyen kedves Öntől! – fordult a nagymama Szöszmös kardigánhoz. – És micsoda szerencse, hogy pont egy szakértő mesterembert hozott ide a sors! – fűzte hozzá a szerszámkészletre pillantva. Napok óta csöpög a mosdóm, ugye segít rendbe hozni?

Szöszmös kardigán zavartan hebegett: – Az a helyzet, izé, hogy a mestervizsgám még folyamatban van, és addig el vagyok tiltva a szereléstől, vagyis...

– Ne szerénykedjen! – vágott a szavába a nagymama. – De ezt a hatoskulcsot ugye mestervizsga nélkül is kölcsönadhatja?

És már ki is kapta a szerszámkészletből a szóban forgó darabot. Két perc múlva pedig hálálkodva hozta is vissza: – Mihez is kezdtem volna maga nélkül? Hiába, ezek a régi vágású mesteremberek pótolhatatlanok. És mindez semmi ahhoz képest, hogy elhozta hozzám az unokáimat! Nagyon szépen köszönünk mindent.

Polli, Molli és a nagymama előbb az ajtóból, aztán az ablakból integetett Szöszmös kardigán után, aki lassan sétált visszafelé a seholsincs villamos vágánya mentén. Kicsit elcsodálkozott, amikor meglátta a meglepően magasra tett villamosmegálló táblát, aztán jól elnevette magát a csodálkozásán. Gondolkodott, hogy visszategye-e a helyére, aztán arra jutott, hogy a kislányok talán még egy darabig emlékezni fognak rá, ha rápillantanak, és nem nyúlt hozzá. Azt csak mi tudjuk, hogy a kislányok még akkor is emlékeztek rá, amikor már sem a megálló, sem a villamos, de talán már a nagy kereszteződés sem volt sehol.

5. A rajzoló fiú

Szöszmös kardigán napjai nagy részét hosszú sétákkal töltötte. Sok

ismerős helyre eljutott, ahol régebben Tódor bácsival már járt, de egyre több olyan városrészt fedezett fel, amihez hasonlót sem látott korábban. Nagyon szeretett a folyóparton sétálni. A hosszú sétányon padok sorakoztak, néha ő is leült valamelyikre és bámulta a túlparti dombokat. Vagy a vízparton ücsörgő horgászokat nézte, akik órák hosszat vártak némán, hogy végül egy icike-picike halacska horogra akadjon, amelyet aztán fejcsóválva visszadobtak a vízbe. – Nőjél nagyobbra, aztán majd gyere vissza! – adták az utasítást.

Egyik nap éppen a sétány újabb szakaszát cserkészte be, amikor érdekes szerkezetre lett figyelmes. Olyan volt, mint egy karosszék, csak hogy nagy kerekei voltak, és valamilyen motor hajthatta, mert látszólag magától gurult. A székben egy fiú ült, ő irányította. Egy közeli házból vezette furcsa járművét a vízpartra. Ott papírlapokat és ceruzaféleségeket vett elő, és rajzolni kezdett.

Amikor másnap Szöszmös kardigán újra arrafelé sétált, a fiú megint ott rajzolt a vízparton. Szöszmös kardigán közelebb sétált, nézegette a készülő rajzot, aztán megszólította a fiút: – Szépen rajzolsz.

– Köszönöm – válaszolta a fiú.

– Érdekes széked van – folytatta Szöszmősz kardigán. – Kényelmes?

– Nekem pont megfelel – volt a válasz.

– Biztosan nagyon kényelmes lehet, ha erre a rövid útra is beleülsz, ahelyett, hogy idesétálnál – tűnődött Szöszmősz kardigán.

– Az a helyzet – fordult Szöszmősz kardigán felé a fiú –, hogy én lennék a legboldogabb, ha idesétálhatnék. Sajnos kisgyerekkoromban baleset ért, és azóta nem tudom a lábaimat mozgatni. Azért használom ezt a széket a közlekedéshez. Kerekesszék, úgy hívják.

– Ó! – komorodott el Szöszmősz kardigán. – Akkor ez nagyon rossz lehet neked.

– Végül is megszokja az ember. A családom és a barátaim sokat segítenek, hogy ne érezzem nagyon rosszul magam.

Szöszmősz kardigán erősen törte a fejét, hogy vajon ő mivel tudna segíteni a fiúnak. Próbálta kitalálni, hogy Tódor bácsi mit tenne a helyében, de így sem jutott eszébe semmi. Bizonytalanul megkérdezte: – Nem tudnék valamit megszerelni a székeken? Vannak szerszámaim.

– Nagyon kedves vagy, hogy felajánlod – mosolygott a fiú –, de azt hiszem, erre most nincs szükség. És ez nem is olyan egyszerű. Van egy verseny kerekesszékem is, és az múltkor elromlott. Az egész városban alig találtunk szakembert, aki meg tudta javítani.

Szöszmősz kardigán tágra nyílt szemmel csodálkozott: – Verseny kerekesszék? Hát az meg mire való?

– Sokan vagyunk, akik csak kerekesszékekkel tudunk közlekedni, és mi is szeretünk sportolni. Futni nem tudunk, ezért kézzel hajtott kerekesszékekkel versenyzünk. Már külföldön is nyertem érmekeket! – büszkélkedett a fiú.

– Gratulálok! – lelkesedett Szöszmősz kardigán – Egyszer én is szívesen drukkolnék neked egy versenyen. Majd figyelni fogom a sportprogramokat.

– A nagy álmom az volt – ábrándozott a fiú – hogy egyszer az olimpián is elindulhatok. Mert kerekesszékes versenyzőknek is van olimpiájuk. De aztán rájöttem, hogy oda csak úgy juthatok el, ha

évekig semmi mással nem foglalkozom, csak az edzésekkel és a versenyekkel. Még a rajzolással sem. Azt pedig semmiképpen nem szeretném abbahagyni.

A fiú újra rajzolni kezdett, Szöszmősz kardigán csodálattal figyelte. A képen a túlparti dombok íve, az épületek színe és alakja pontosan olyan volt, mint a valóságban, de a rajzot igazán azok a fények, árnyékok, felhők tették gyönyörűvé, amelyek igazándiból ott sem voltak.

– Ezeket honnan rajzold? – kérdezte Szöszmősz kardigán. – Én nem látom őket, pedig nagyon szépek.

– Az emlékeimből, a képzeletemből, az álmaimból – válaszolta a fiú. – Sokszor járok ide, ébren és álmomban ezerféleképpen láttam már ezt a tájat. Amikor rajzolok, akkor amit éppen látok, abba belevegyítem azt, ami ott lehetne, csak éppen nincs, pedig pont odaillene. Máskor is így csinálom – a székben elővett néhányat a régebbi rajzaiból. – Ez a fa például itt van a sétányon – rá is mutatott –, a madarat viszont máshol láttam. De rájöttem, hogy itt sokkal jobb helye van, hát iderajzoltam.

– Ez így tényleg csodálatos! – álmélikodott Szöszmősz kardigán. – Sose gondoltam volna.

– Ha csak az érdekelne, ami a valóságban van, akkor fényképeznék, és nem rajzolnék – összegezte véleményét a fiú.

Szöszmősz kardigánnak egy furcsa gondolata támadt, és a fiúhoz fordult:

– Mi lenne, ha lerajzolnád, hogy itt sétálsz, ugrabugrálsz, futkározol a sétányon? Vagy felmászol egy fára? Persze tudom, hogy ettől még nem gyógyulsz meg, de aki a képet látja, olyannak látna, amilyenek szeretnéd, és amilyenek biztosan ő is szeretné. És ez talán jó dolog lehetne.

A fiú először döbbenetesen nézett, majd csillogni kezdett a szeme: – Zseniális vagy, barátom!

Néhány perc alatt elkészült az első rajz: a fiú és Szöszmősz kardigán sétálva beszélgetnek a fák alatt.

A kerekesek sem maradtak le a képről: egy öreg horgász ült benne a vízparton, és szundikálva kapaszkodott a horgászbotjába. Az első

rajtot egész sorozat követte.

A fiú és Szöszmös kardigán bakot ugrott egymás hátán, versenyt futott, kergetődött, és ami csak a fiúnak eszébe jutott. Annyira beleélték magukat, hogy mire besötétedett, úgy kifáradtak, mintha tényleg egész délután ugráltak volna. Amikor elkészöntek, az első képet a fiú Szöszmös kardigánnak adta, aki megköszönte, és gondosan összehajtogatva a belső zsebébe tette.

A következő hónapokban a fiú szinte kizárólag olyan képeket rajzolt, amelyeken azt csinálta, amit mindig is szeretett volna: táncolt, focizott, hegyet mászott. Családja és barátai még sose látták ilyen boldognak és derűsnek.

Szöszmös kardigán sétái ekkor már más utakon jártak.

Néhány év múlva egy világhírű orvosprofesszor vadonatúj módszerrel meggyógyította a fiút, aki újra megtanult járni. Felnőtt korára a kerekes székes évek már csak rossz álmoknak tűntek, ugyanúgy járt-kelt, mint bárki más. Emlékeiben azonban úgy élt, hogy soha olyan fürge és mozgékony nem volt, mint akkor, amikor kardigános barátjával szaladgáltak a folyóparti sétányon.

6. Szöszmös kardigán kisállatokról gondoskodik

A nagy kereszteződés melletti egyik utcában, a seholsincs villamos megállója után kis üzletek sorakoztak. Szöszmősz kardigán különösen szívesen látogatta a KISÁLLAT-KERESKEDEÉS feliratú boltot. Lakóival hamar összeismerkedett, és együtt izgult a cicákkal és a nyuszikkal, hogy kedves, gondoskodó gazdára találjanak.

Egyik nap olyan állatkák érkeztek az üzletbe, amelyet Szöszmősz kardigán még sohasem látott. Leginkább rövid fülű, gömbölyded kis nyuszikra hasonlítottak, tarka szőrük alapján jól meg lehetett különböztetni őket. Szöszmősz kardigán beszélgetni kezdett az egyikükkel. Megtudta tőle, hogy őket tengeri malacoknak hívják.

– Akkor ti a tengerben éltek? – kérdezte Szöszmősz kardigán meglepődve.

– Szó sincs róla! – válaszolt nevetve a tengeri malac. – Szárazföldi állatok vagyunk, úszni sem tudunk. És ha arra lennél kíváncsi, a rőfögő malacokkal sem vagyunk sem miféle rokonságban.

– Hát akkor honnan kaptátok a neveteket? – csodálkozott Szöszmősz kardigán.

– Ezt még a legöregebb tengeri malacok sem tudják biztosan – felelte az állatka. – Az őseinket tengeri hajókon hozták erre a földrészre az óceán túloldaláról, ezért nevezhették el őket tengerinek.

A hangunk meg néha olyan visítós, mint a kismalacoké. Hát valahogy így lehetett.

– És milyen gazdához szeretnétek kerülni? – váltott témát Szöszmősz kardigán.

– Mi nem bizonytalanra jöttünk ide – válaszolt öntudatosan a tengeri malac. – Önkéntesek vagyunk, és a tudományt szeretnénk szolgálni. Egy kísérleti laboratóriumba kerülünk, ahol új gyógyszerek kipróbálásában veszünk részt.

– Hát ez fantasztikus! – ámuldozott Szöszmősz kardigán – Akkor ti sok-sok rokonotok és barátotok gyógyulását segíthetitek.

– Azért ez nem egészen így van – ingatta a fejét kicsit elszomorodva a tengeri malac. – Ha beválnak a gyógyszerek, akkor azokat beteg emberek, és nem beteg tengeri malacok gyógyítására fogják használni. De mi azért büszkék vagyunk erre is, hiszen az emberek is sok jót tesznek az állatokért.

– Persze, persze – nyugtatta meg Szöszmősz kardigán a tengeri malacot, de azért nem volt egészen megbékülve azzal, amit hallott.

Másnap, mire Szöszmősz kardigán odaért a boltba, fehér köpenyes emberek sűrögtek a tengeri malacok körül. Különbféle műszerekkel a méretüket és a súlyukat vizsgálták, és füzetekbe írták le a mért adatokat. Ők voltak a kísérleti laboratórium munkatársai. Egyiküket, akinek fehér körszakálla volt, a többiek professzor úrnak szólították. Szöszmősz kardigán úgy gondolta – és nem is tévedett –, hogy ő lehet a kutatócsoport főnöke. Mély lélegzetet vett, és odalépett hozzá.

– Professzor úr! – szólította meg. – Zavarhatom egy percre?

– Ha zavarni akar, akkor kérem, hogy ne tegye – volt a professzor furcsa válasza. – De ha mondani vagy kérdezni akar valamit, tegye bátran!

– Igen, igen, mondani és kérdezni is szeretnék – lendült bele Szöszmősz kardigán. – Úgy gondolom, nem igazságos, hogy az önkéntes tengeri malacok áldozatos munkája csak az emberek gyógyulását segíti. Nem lehetne az új gyógyszerek egy részét tengeri malacok vagy más kisállatok gyógyítására használni?

A professzor látszólag szórakozottan merengett. A válasza viszont rövid volt: – Igaza van. Lehetne.

És már diktálta az egyik munkatársának azt a javaslatot, amelyet a legközelebbi bizottsági ülésen fog előterjeszteni, és amelyben pontos és szakszerű módon fogalmazta meg Szöszmősz kardigán ötletét. Amikor elment, barátságosan intett Szöszmősz kardigánnak: – Köszönöm kolléga! Igazán figyelemre méltó, amit mondott. Kár, hogy nem nekem jutott eszembe.

A fehér köpenyes társaság távozása után a tengeri malacok hatalmas ujjongásban törtek ki. Szöszmősz kardigán most megértette,

miért is hívják malacoknak ezeket az állatkákat. Próbálta lecsitítani a visongást, de mindegyikük személyesen akarta megköszönni a bátor és leleményes segítséget. Szöszmös kardigán megsimogatta őket, és elkészönt:

– Én csak elmondtam, amit gondoltam. Nem nagy dolog, de néha segít. A bátorság és leleményesség a ti dolgotok lesz majd, hogy eredménye is legyen a munkátoknak. Vigyázatok magatokra és egymásra!

Amikor Szöszmös kardigán másnap arra sétált, a tengeri malacok már nem voltak a boltban. Megkezdték szigorú napirend szerinti életüket a kísérleti laboratóriumban.

Egy ideig nagyobb izgalom nélkül folyt az élet a kisállat-kereskedésben. Kiscicák, teknőcök, néhány madárka: pinty és kanári várta, hogy gondos és szerető gazdájuk rájuk találjon. Egy napon azután újabb különleges szállítmány érkezett. Az állatkák kis mókusokra hasonlítottak, de a farkuk kicsit rövidebb volt, a bundájuk pedig csíkos.

Szöszmös kardigán érdeklődve fordult az új jövevényekhez: – Szervusztok! Nagyon csinosak vagytok! Hogy hívnak benneteket?

– Találd ki! – mondták válaszhelyett.

A tengeri malacok furcsa neve után Szöszmös kardigán meg sem próbált találgatni: – Feladom. Mondjátok meg!

– Csíkoscímókusnak! – felelték, és jót nevettek.

– Ilyen szégyent! – pironkodott Szöszmös kardigán. – Ezt aztán nem lett volna nehéz kitalálni.

– Sose szégyelld! – nyugtatták a csíkoscímókusok. – Minket nem nagyon ismernek erre felé. Amerikából jöttünk. Azért is hívtak

bennünket ide, hogy az itteni gyerekek és felnőttek jobban megismerhessenek minket.

– De hát ebben a kis boltban nem sokan tudnak megnézni benneteket – vélekedett Szöszmös kardigán.

– Nem is maradunk itt! – folytatta a csíkoscókus. – Egy erdei parkba kerülünk majd, ahol csörgedező patak partján lesz az otthonunk. A ládánkon ott van a gazdánk neve és címe, de én sajnos nem tudok olvasni.

Szöszmös kardigán odament, és a ládára valóban rá volt ragasztva egy gondosan megírt papírlap, rajta az adatok: Patakpart, Erdei Park, dr. Erdei Manó főigazgató, állatorvos. Még az igazgató telefonszáma és e-mail címe is a papíron állt.

– Jó dolgok lesz – mondta meggyőződéssel Szöszmös kardigán – És azoknak is, akik meglátogathatnak majd benneteket. Ha eljutok oda, egyszer majd én is felfedezem ezt a parkot.

Úgy adódott, hogy Szöszmös kardigán aznap délután is visszasétált a boltba, hogy egy aranyos kiskutyával beszélgesse. A csíkoscókusokat nem látta, azt gondolta, biztos a raktárba vitték őket délutáni szunyókálásra. A bolt tulajdonosa az irodájában telefonált éppen.

Lehet, hogy a park igazgatójával beszél – gondolta Szöszmös kardigán. A tulajdonos azonban túl hangosan beszélt ahhoz, hogy Szöszmös kardigán rá ne jöjjön: egész másról van szó. A telefon másik végén nem a parkigazgató, hanem egy szűcs volt, aki kétszer annyi pénzt ígért a csíkoscókusokért, mint az erdei park, és persze a szőrméjükből divatbundát, stólát, sapkát szeretett volna készíteni. Szöszmös kardigán tudta, hogy nem vesztegetheti az idejét, bár azt még nem találta ki, mit is lehetne tenni.

Gyorsan elköszönt a kutyustól, és besietett a raktárba. Megnyugodva látta, hogy a csíkoscókusok békésen szundikálnak. Körülnézett. Az egyik raktárablakot óvatosan kitámasztotta, hogy ha kell, kívülről is ki tudja nyitni. Azután levette a címet tartalmazó papírt a ládáról, zsebre vágta, és kísétált az üzletből.

Volt nem messze egy domboldal, amelynek tetején kis park állt. Szöszmös kardigán szerint onnan nyílt a legszebb kilátás a városra, és

mindig ott támadtak a legjobb gondolatai. Most is odasietett, leült, és eltöprengett. Mit lehetne tenni? Ha az állatvédők vagy a rendőrök segítségét kéri, ők biztosan több bizonyítékot kívánnának, mint egy félig hallott telefonbeszélgetés. A kereskedő egyszerűen letagadhatná az egészet, és csak akkor lenne igazi bizonyíték, ha a csíkosmókusok bundája már a szűcs kirakatában díszelgne. Ez nem jó megoldás. Zakatolt az agya a gondolkodástól, észre sem vette, hogy közben beesteledett. De ahogy sötétedett a város, úgy világosodott Szöszmősz kardigán fejében a terv.

– Ez az! – mondta magának. – Lássunk hozzá!

Először is felhívta a parkigazgatót, és elmondta neki, mire jött rá, és hogy mire készül. Az igazgató szörnyülködött, de neki sem volt jobb gondolata, hozzájárult Szöszmősz kardigán ötletéhez. Szöszmősz kardigán ezután felszerelte magát szerszámokkal és eszközökkel, és visszament a boltba.

A bolt ilyen későn már zárva volt, de a kitámasztott raktárablakon keresztül óvatosan bemászott a raktárba. A csíkosmókusok továbbra is ott szundikáltak, és álmodoztak patakparti új otthonukról. Szöszmősz kardigán gyengéden felébresztette őket, és megpróbált nem túl nagy ijedelmet kelteni.

– Veszély leselkedik rátok, de el fogjuk háráítani – mondta nekik megnyugtató hangon. – Nem kell mást tennetek, mint hogy megengeditek, hogy némelyiketeknek megnyírjam egy kicsit a fülét. Ne féljeteK, a szőr hamar vissza fog nőni. A többit bízzátok rám. A parkigazgató is segíteni fog. Ti csak aludjatok, és álmodjatok szépeket!

Ezután nekiállt, és minden második-harmadik csíkosmókusnak egyik vagy mind a két fülébe kis kopasz foltokat vágott a fodrászollójával. Amikor elkészült, a szomszéd kosárkában alvó nyuszi fülét is megnyírta egy kicsit. A nyuszi fel sem ébredt. Szöszmősz kardigán elköszönt a csíkosmókusoktól, majd úgy, ahogy jött, az ablakon keresztül távozott. A csíkosmókusoknak persze nehezen jött újra álom a szemükre, de bíztak Szöszmősz kardigánban és a parkigazgatóban, és végül megnyugodva újra elaludtak.

Másnap délelőtt Szöszmősz kardigán szokásához híven besétált a boltba. Üdvözölte a kutyust, érdeklődött az öreg teknőc hogyléte felől,

de szeme sarkából a tulajdonost figyelte. Amikor közel került hozzá, fojtott hangon odaszólt:

– Hallom a szűcstől, milyen jó üzletet csinált vele a csíkosmókusokkal.

A tulajdonos riadtan kapta fel a fejét, de Szöszmös kardigán olyan derűsen nézett, hogy elmúlt a gyanakvása: – Hát, igyekszik az ember – veregette vállon magát büszkén.

– Nagyon helyes – biztatta Szöszmös kardigán. – De ugye ellenőrizte, hogy a vészes fülkopaszodás elleni oltási papírok rendben vannak-e?

A tulajdonos döbbenet bámult: – Vészes fülmicsoda? – hitetlenkedett. – Ez valami vicc?

Szöszmös kardigán arca elkomorodott: – Dehogyan! Ez nagyon is komoly. Először a fülükön kopik ki a szőr, aztán másutt. Átterjedhet más állatokra is. És olyan fertőző, hogy a már elkészült bundák is megkopaszíthatják a közelükben lévő más szőrméket. Nagy szűcsműhelyek egész készlete ment már tönkre egy-két beteg csíkosmókustól.

A tulajdonos kétségbeesetten nézett a csíkosmókusok ládájára: – Lehet, hogy közöttük is vannak betegek?

– Nem tudhatom – tárta szét a kezét Szöszmös kardigán. – Ha eddig nem nézte meg, akkor tegye meg most!

A tulajdonos odalépett a ládához, és vizsgálgatni kezdte az állatkákat. Hirtelen felkiáltott: – A betyárját! Itt egy kopaszfülű! Ott meg egy másik! Amannak meg mind a két füle kopaszodik.

Szöszmös kardigán csendesesen szólalt meg a nyuszi kosárája mellől: – Látja, már neki is kopaszodik a füle.

A tulajdonos reményvesztetten roskadt a székébe: – Hát ezek tényleg nem voltak beoltva. És most hogy fogok megszabadulni ettől a szállítmánytól?

– Biztosan nem lesz könnyű. És nem is lesz olcsó – bólogatott Szöszmös kardigán. – De van egy ötletem!

– Na, mondja gyorsan! – sürgette a tulajdonos.

– Ismerek egy állatorvost, aki ennek a betegségnek a gyógyítását kutatja. Lehet, hogy őt érdekelnék a beteg állatok, hogy felhasználja

őket a vizsgálataihoz. Megpróbálhatom felhívni.

– Megtenné? – kérdezte reménykedve a tulajdonos.

Szöszmös kardigán már hívta is a parkigazgatót, aki pontosan tudta, hogy mi a feladata. Amikor letette a telefont, a tulajdonos alig bírt az izgalmával: – Na, mit mondott, mit mondott?

– Érdeklí a dolgot. Nemsokára itt lesz, és szemrevételezi a helyzetet – komolykodott Szöszmös kardigán.

– Micsoda szerencse! – lelkesedett a tulajdonos, majd kicsit aggodva hozzátette: – És nagyon sok pénzembe fog kerülni?

Szöszmös kardigán nem akarta túl keményen megleckézteni az álnok kereskedőt: – Azt mondta, ha a taxiköltséget és az állatok szállítását kifizeti, akkor eltekint az állatorvosi honoráriumtól.

– Végtelenül köszönöm önnek. Végtelenül – hálálkodott a tulajdonos.

Dr. Erdei Manó pont úgy nézett ki, mint ami egy főigazgató állatorvostól elvárható. Alacsony, kecskeszakállas, tekintélyparancsoló és határozott. Percek alatt megvizsgálta, szétválogatta, megjelölte a csíkosmókusokat, és még a többi állattal kapcsolatban is volt egy-két hasznos tanácsa. Már vitték ki a mókusokat a szállítóautóba, amikor a tulajdonosnak valami eszébe jutott:

– Ez a nyuszi is megfertőződött, vele mit csináljunk?

– Vele nem lesz gond, más állatok már nem fertőznek tovább – rögtönözte a parkigazgató, majd hozzátette: –, de ha gondolja, elvihetjük őt is – és a nyuszt is a szállítóautóba küldte. A tulajdonos hálálkodva nézett utánuk.

Néhány óra múlva a csíkosmókusok már az erdei park csörgedező patakjának partján futkároztak boldogan. A parkigazgató a pénz egy részét – amit eredetileg a megvásárlásukra szánt – otthonuk kényelmesebbé tételére, másik részét pedig a park építésére és szépítésére fordította.

Szöszmös kardigán többet nem látogatott be a kisállatkereskedésbe. Ha néha elsétált előtte, a tulajdonos mindig lelkesen és hálásan integetett neki, de ő nem integetett vissza.

7. Szöszmös kardigán szerelme: Baba

A nagy kereszteződéstől nem messze állt a város egyik legnagyobb áruháza. Szöszmös kardigán szívesen ejtette útjába a hatalmas épületet. A földszinti illatszerboltok az orrát ejtették foglyul, az alagsori szinten az ételek és italok hatalmas választékában gyönyörködhetett. A férfi és női ruhák emeletein nemcsak eladók és eladónők dolgoztak, hanem próbababák is, akik közül sokkal hamar összebarátkozott. Hálásak is voltak érte, mert sem a vevőktől, sem az eladóktól nem kaptak munkájukért sok kedvességet.

Legszívesebben azonban Szöszmös kardigán az ötödik emeletet látogatta. Ott volt a játékosztály. Sok-sok érdekes figura sorakozott ott: állatok, babák, bohócok. Szöszmös kardigán végighallgatta különös történeteiket, amelyek vagy igazak voltak, vagy nem, de mindenképpen nagy on szórakoztatták.

Egy nap, amikor szokása szerint benézett a játékokhoz, majdnem földbe gyökerezett a lába. Az osztály főhelyén, a bejárattal szemben egy gyönyörűséges baba ült. Majdnem akkora volt, mint Szöszmös kardigán. Szőke hajfürtjeivel, kék szemével, rózsaszínű bőrével, fehér ruhájában valóságos hercegnőnek látszott. Szöszmös kardigán egyenesen odament hozzá, és kissé megilletődötten bemutatkozott:

– Azt hiszem, még nem találkoztunk. Engem Szöszmősz kardigánnak hívnak.

– Az nekem hosszú – vágta rá a baba. – Karcsinak foglak szólítani, jó? Te meg hívj engem Babának!

– Rendben van – egyezett bele Szöszmősz kardigán. Közben arra gondolt, hogy ugyan soha senki nem hívta őt Karcsinak, de tulajdonképpen örülhet neki, hogy ez a csodálatos baba egyáltalán meg akarja őt szólítani.

– És mi a te történeted? – kérdezte Babát Karcsi.

– Olyan nekem nincs – mondta Baba. – Nekem akkor lesz történetem, ha egyszer értem jön egy délceg lovag, és elvisz innen. Lehet, hogy te leszel az? – kacintott Szöszmősz kardigánra huncutul.

A következő napokban Szöszmősz kardigán mindent és mindenki mást mellőzve egyenesen Babához sietett az áruházban. Mindig vitt neki valami apró ajándékot: frissen szedett virágokat, meg effélét, de ezeket Baba általában azzal utasította vissza, hogy nincs hová tennie. Szöszmősz kardigán azért azt sejtette, hogy ha egy nagy csokor piros rózsát hozna, annak Baba biztosan találna helyet.

Egyik délután, amikor a lemenő nap fényében Szöszmősz kardigán Babát még a szokásosnál is gyönyörűbbnek látta, megkérdezte tőle: – Ha itt maradnék éjszakára, és kiszerezelném a raktár hátsó ablakát, megszöknél velem?

– Mit képzelsz? – háborodott fel Baba. – Bepiszkolódhatna a szép fehér ruhám!

– Az igaz – szontyolodott el Szöszmősz kardigán. – De akkor hogyan lehetnék a megmentő lovagod?

– Nagyon egyszerűen – válaszolta Baba. – Megveszel, és aztán oda megyünk, ahova akarunk.

– Tényleg, erre nem is gondoltam – csodálkozott el Szöszmősz kardigán.

Az elmúlt időben Szöszmősz kardigán egész ügyesen megtanulta a szerszámok használatát, és jártában-keltében gyakran segített másoknak a kisebb ház körüli javításokban. Néha csak köszönetet és kézszerítést kapott érte – ő ennek is nagyon örült –, máskor viszont egy kis pénzt is adtak a munkájáért. Ezt szorgalmasan összegyűjtötte, mert költenie nem kellett sokat. Most itt volt az alkalom, hogy felhasználja megtakarítását. Baba mellett egy kis cédulára rá volt írva az ára. Eddig sose nézte meg, most elolvasta. Aztán összeszámolta a pénzét, de az bizony a fele sem volt a szükségesnek. Babához fordult:

– Várj rám türelmesen! Megszerzem a hiányzó pénzt, és érted

jövök.

– Csak siess! – sürgette Baba. – Jöhetnek közben más lovagok is!

A következő napokban Szöszmös kardigán éjjel-nappal dolgozott, és maga sem hitte, hogy ilyen hamar összejön a hiányzó összeg. Az áruház nyitásakor felrohant az ötödikre, és nagy kő esett le a szívéről, amikor látta, hogy Baba ott várja a helyén.

– Megvan! – kiabálta lelkesen Szöszmös kardigán.

– Akkor mire vársz? – siettette Baba. – Fizess, és menjünk!

Néhány perc múlva már kézen fogva sétáltak az utcán.

Szöszmös kardigán eltervezte, hogy megmutatja kedvenc sétaútjait Babának. Hamar kiderült azonban, hogy Baba túsarkú cipője nem igazán alkalmas a kalandos sétákra. Visszamentek hát az áruházba, és vettek egy divatos sportcipőt, amire ráment Szöszmös kardigán maradék megtakarított pénze is. Másnap Baba kijelentette, hogy csak nem járhat folyton ugyanabban a fehér ruhában. Szöszmös kardigán újból éjszakai műszakokat vállalt, és meglett az új ruha is.

Baba kedvéért többnyire a bevásárlóutcában sétálgattak, és Szöszmös kardigán riadtan figyelte az árcédulákon sorakozó csillagászati összegeket. Az persze jólesett a lelkének, amikor hallotta, hogy a járókelők összesúgnak mögöttük: – Micsoda szerencsés fickó! Milyen szép barátnője van!

Amikor Baba már több napja főleg az ékszerboltok kirakatai előtt időzött, szelíden megjegyezte: – Talán neked nem is lovag kellett volna, hanem cipész, szabó, ékszerész... – Baba szemrehányó pillantásától azonban lesütötte a szemét.

Voltak azért nagyon boldog perceik is, például amikor virágos parkokban sétálgattak vagy ücsörögtek a padon, és Szöszmös kardigán gyönyörködhetett Baba szépségében. Egy játszótéren üldögéltek éppen, amikor Szöszmös kardigán felfigyelt egy kislányra. Először azt hitte, hogy Polli vagy Molli az, de aztán látta, hogy nincs a közelben az ikerpárja. A kislány nagymamája feltűnően csinos babaruhákat horgolt éppen, ő pedig egy rongybabával a kezében hüppögve panaszkodott:

– Hiába csinálod ezeket a gyönyörű ruhákat, a többi gyerek

kinevet, amiért ilyen semmilyen babám van.

A nagymama széttárta a karját: – Pedig én másmilyen babát nem tudok készíteni, és arra meg nincs pénzünk, hogy olyan drága babákat vegyünk, mint a barátaidé.

Szöszmös kardigán óvatosan Babához fordult: – Mondd, ha valakitől mindennap új ruhákat, kalapokat, gyöngyöket kapnál, elmennél hozzá?

– Hát persze! – vágta rá Baba, majd enyhíteni próbált a túl gyors válaszon. – Persze, csak akkor, ha te nem lennél nagyon szomorú.

– Én akkor vagyok szomorú, ha te nem kapod meg, amire vágysz – mondta Szöszmös kardigán. Kézen fogta Babát, és elindultak a kislány és a nagymamája felé.

– Én Szöszmös kardigán vagyok, ő pedig Baba – mutatta be magukat. – Baba nagyon szeretné, ha olyan gyönyörű ruhákban járhatna, mint amilyeneket a nagymama készít. Nem fogadnák be a családba?

– De hiszen ez csodálatos! – ragyogott fel a kislány arca. – Minden gyerek engem fog irigyelni!

A nagymama óvatosabb volt: – Ez borzasztóan drága baba! És nekünk nincs arra pénzünk, hogy ezt megháláljuk.

– Mi leszünk örökre hálásak – mondta Szöszmös kardigán –, ha Baba ezeket a gyönyörű holmikát hordhatja ezután. Őt ez teszi igazán boldoggá.

Baba már magára is próbálta a készülő ruhakölteményt, ami úgy állt rajta, mintha rászabták volna. A kislány boldogan kapta fel, és szaladt vele a barátai közé.

– Maga egy igazi úriember. Kevés ma már az ilyen – mondta a nagymama Szöszmös kardigánnak, aki elköszönt, búcsút intett Babának és a kislánynak, és elsétált. Közben azon tűnődött, hogy miért van neki mindig nagyobb sikere a nagymamáknál, mint a lányoknál vagy az unokáknál.

8. Szöszmös kardigán szerelme: Johanna

Szöszmősz kardigán lassan visszazökkent megszokott életébe. Napjai hosszú sétákkal, kisebb-nagyobb szerelésekkel és javításokkal teltek. Az áruházba is visszajárt, találkozott régi barátaival, akik régi és új történeteikkel szórakoztatták. Babáról tapintatosan nem kérdezték, de az is lehet, hogy már el is feledkeztek róla.

Egyik nap kirakatrendezés volt. Szöszmősz kardigán sokszor látott már ilyet.

A próbababák között ilyenkor mindig nagy volt az izgalom, hogy ki milyen feladatot kap az új kirakatban, és ki kerül a legelőkelőbb helyre. Ez alkalommal azonban a bejárati kirakatba egyáltalán nem jutott próbababa. Egy világhírű divatcég dekorációi kerültek oda, és középre egy hatalmas fénykép, amelyen a cég egyik legújabb termékét egészen különleges modellbaba mutatta be. Szöszmősz kardigán lenyűgözve állt a kirakat előtt. Ez a szépség egészen más volt, mint Babáé. Sötét haja, kreol bőre, sportos, de kecses mozdulata mind izgalmas volt, de őt leginkább a szeme csillogása ragadta magával.

Sietett is a barátaihoz megtudakolni, kit ábrázol a fénykép, és hogyan lehetne kapcsolatba kerülni vele. Barátai nem sok jóval biztatták. A modellbábát Johannának hívják, a világhírű divatcégnél dolgozik, és a leghíresebb élő modellekkel együtt járja a világot. Elérhetőségét nem lehet megtudni, csak a menedzserén keresztül

lehet megtalálni. Szöszmös kardigán megköszönte az információkat, és törte a fejét, hogyan tudna mégis Johanna közelébe kerülni.

Aztán az egyik barátja lelkesen újságolta, hogy a hét végén divatbemutató lesz az áruházban, és a hírek szerint Johanna is itt lesz. Szöszmös kardigán alig várta a hét végét, és nem hiába. A divatbemutató középpontja Johanna volt, ő mutatta be a legszebb ruhadarabokat. Szöszmös kardigán megállapította, hogy a valóságban a szeme még csillogóbb, mint a fényképen. Amikor a bemutatónak vége lett, összeszedte minden bátorságát, és bekopogott az öltözőbe:

– Engedd meg, hogy bemutakozzam. Szöszmös kardigánnak hívnak, de szólítottak már Karcsinak is. Tudom, hogy a siker, amit elértél, különleges szépségednek, tehetségednek és annak a rengeteg munkának köszönhető, amit belefektettél. De valamiért mégis azt érzem, hogy ha együtt lehetnének, akkor mind a ketten még többet érhetnének el.

– Ó, igazán hízog, amit mondasz – mosolygott Johanna – Nehezen is tudok rá válaszolni. Egyelőre nem tudom, hogyan ismerkedhetnének meg jobban egymással. Addig is szeretettel adom neked ezt a fényképet. – A kirakatban látható kép kicsinyített mását vette elő, és ráírta: Kardigános hódolómnak sok szeretettel, Johanna.

Szöszmös kardigán a fényképet a belső zsebébe tette a kerekesszékes fiú rajza mellé.

Rövidesen újra átrendezték a kirakatot. Szöszmös kardigán megpróbálta Johanna nagy fényképét is megszerezni, de a divatcég munkatársai mindent gondosan összecsomagoltak és elszállítottak. Azt viszont megtudta tőlük, hogy néhány hét múlva a város egy másik nagyáruházában lesz hasonló divatbemutató. Jó előre becserkészte a környéket, nehogy véletlenül eltévedjen és lemaradjon, és izgatottan várta a bemutató kezdetét. Johanna azonnal észrevette őt a nézők között, és intett neki, hogy majd menjen be hozzá az öltözőbe.

– Megvan még a fényképem? – kérdezte.

– Viccelsz? – dörögte Szöszmös kardigán. – Itt hordom a szívem fölött.

Ami igaz is volt, mert ott volt a belső zsebe.

– Én is sokat gondoltam ám rád – folytatta Johanna. – És kitaláltam, hogyan lehetnénk együtt.

– Hogyan? – kérdezte izgatottan Szöszmös kardigán.

– A bemutatókon mindig szükség van mesteremberekre. Ha megkérem a menedzseremet, egészen biztosan elintézi, hogy velünk jöhess. Eljönnél?

– Micsoda kérdés? Ez minden vágyam! – lelkendezett Szöszmös kardigán.

A menedzser nagyon gyorsan intézkedett. Aláírták a szerződést, és a bemutató összecsomagolásakor Szöszmös kardigán már a világhírű divatcég munkatársaként segített szétszerelni az állványokat.

Izgalmas és csodálatos időszak következett. Hol éjszaka utaztak, hol nappal, néha azt sem tudták, hogy amit esznek, az ebéd-e vagy vacsora. Szöszmös kardigán épített, bontott, rakodott, Johanna ruhát próbált, fényképészeknek, filmeseknek állt modellt, szóval dolgoztak keményen. Ha pedig egy kis szabad idejük volt, akkor sokat beszélgettek, zenét hallgattak. Örültek egymásnak.

Egy idő után azonban Szöszmös kardigánt furcsa érzés kerítette hatalmába. Nyugtalan lett, a feje zsibogott, zavarta, hogy nem mindig érti, milyen nyelven beszélnek körülötte, a városoknak, ahol dolgoztak, néha a nevét sem tudta. Egyre többször álmódott a városzéli házikóról, a nagy kereszteződésről, a folyópartról. Elmesélte baját Johannának, aki megértően bólogatott:

– Ne legyél meglepve, ez a honvágy. Hiányzik az otthonod. Ha nem múlik el, akkor nincs más választásod, haza kell menned. Különben örökre boldogtalan leszel. És akkor én is. Bevallom, én akkor lennék beteg, ha mindig ugyanott kellene élnem. Nekem az örökös mozgás, nyüzsgés az életem. Én sem tudnék ezen változtatni.

Még egy pár hétig próbálkoztak, de amikor a cég újabb tengerentúli bemutatósorozatot tervezett, belátták, hogy kár tovább erőlködni. Johanna megadta Szöszmös kardigánnak a személyes e-mail címét, amelyet csak a családja és a legjobb barátai ismertek, és a lelkére kötötte, hogy mindennap, akár többször is írjon neki mindenről, ami történik vele, vagy amire gondol, és ő is ezt fogja

tenni. A búcsúnál könnyeztek egy kicsit, majd integettek, és Szöszmös kardigán hazautazott. Ezután sok-sok évig leveleztek.

Szöszmös kardigán sose bánta meg sem a Babával, sem a Johannával eltöltött időt. Megtanulta, hogy csak úgy lehet boldogan együtt élni, ha mind a ketten a saját életüket élhetik úgy, hogy abban a másíknak is helye van. És hogy ez nagyon nehéz.

9. Szöszmös kardigán bekerül az újságba

Hazatérve Szöszmös kardigán újult erővel vetette bele magát a hosszú sétákba. Körbelátogatta összes kedvenc sétaújtját. Elment az áruházba is, ahol távolléte alatt sok minden megváltozott. Egy-két régi barátja már nem dolgozott ott, de akik ott maradtak, azok a régi szeretettel üdvözölték. Az ötödik emeleti játékosztályon már csak számítógépes és elektronikus játékokat árultak, a hagyományos játékokat pedig összeköltöztették a negyedik emeleti könyv- és papírosztállyal. A babák, bohócok és mackók úgy érezték, hogy a gyerekek kevésbé kíváncsiak rájuk, mint régebben, és inkább a szülők nézegetik őket érdeklődve.

Az utcákat járva Szöszmös kardigánnak feltűnt, hogy azokhoz a városokhoz képest, ahol az elmúlt időben Johannával járt, itt egy kicsit nagyobb a rendetlenség, több a szemét, sok a gondozatlan park, játszótér. Ez biztosan régebben sem volt másként, de akkor még nem gondolta, hogy ennek nem feltétlenül kell így lennie.

Mivel más dolga nem akadt, és a divatcégnél keresett pénze az itthoni élethez sokszorosán elég volt, úgy gondolta, először a gyerekek életét próbálja megszépíteni azzal, hogy egy kicsit rendbe hozza a játszótereket. Megjavította és lefestette a padokat, hintákat, mászókákat, és minden játszótérre egy kedves, színes állat-, ember- vagy éppenséggel gyümölcsfigurát állított, amiről a gyerekek mindig tudták, hogy az elefántos, a horgászos vagy mondjuk az ananászos játszótéren vannak éppen.

Elbeszélgetett a gyerekekkel, a szülőkkel és nagyszülőkkel. Tőlük tudta meg, hol van még tennivalója, és arra is figyelt, milyen ötleteik vannak, ami esetleg neki még nem jutott eszébe. Munkáját mindenütt nagy lelkesedés és tetszés fogadta. Az egyik hálás szülő írt is egy levelet a Játszóteri Igazgatóságnak, amelyben megköszönte, hogy ilyen rátermett és hozzáértő munkatársat küldtek a játszóterek rendbetételére.

Az Igazgatóságon igencsak meglepődtek. Ők bizony sehova nem küldtek senkit. Van is nekik arra pénzük! Azonnal meg is bíztak egy ellenőrt, hogy sürgősen derítse ki, ki az az illetéktelen, aki orvul elvégzi a munkájukat.

Az ellenőr többnapos keresgélés után bukkant rá Szöszmös kardigánra, aki éppen egy mászóka eltörött lépcsőjét igazította a helyére.

– Jó napot kívánok! – köszönt a leghivatalosabb hangján. – Milyen engedély alapján tevékenykedik az Igazgatóság igazgatása alá tartozó objektumon?

Szöszmös kardigán döbbenetesen nézett az ellenőrré: – De hát én semmi ilyesmit nem csinállok, csak kijavítom az eltört lépcsőfokot.

Az ellenőr nem tárgított: – Ez teljességgel szabálytalan! Ha a tevékenységével balesetet idéz elő, azért az Igazgatóság semmiféle

felelősséget nem tud vállalni.

Szöszmös kardigán értetlensége tovább nőtt: – De hát éppen a törött lépcsőfok okozhatott volna balesetet, ezért javítottam meg. Mi ebben a szabálytalan? Hogyan csinálhattam volna szabályosan?

– Rá kellett volna írnia – válaszolta az ellenőr –, hogy a lépcső törött, mindenki csak saját felelősségére használhatja. Így a felelőség kérdése megoldást nyert volna.

– Ennek semmi értelme nincsen – mérgelődött Szöszmös kardigán. – A lépcsőt megjavítottam, és mostantól mindenki az én felelősségemre használhatja.

Az ellenőr még az eddigieknél is barátságatlanabb lett: – Egyáltalán milyen papírja van magának? Tanulta ezt a mesterséget, vagy csak a szája jár?

Szöszmös kardigán érezte, hogy most a szerénység nem sokat érne: – Én a létező legnagyobb mesternél, Tódor bácsinál tanultam. Ha ez magának nem elég...

A mondatot már nem tudta befejezni, mert az ellenőr szeme elkerekedett, és lelkendezve vágott közbe: – Kedves barátom! Hát miért nem ezzel kezdte?

Kiderült, hogy az ellenőr családjánál minden fontos munkát Tódor bácsi végzett, és neki gyerekkorában Tódor bácsi volt a példaképe. Máig sem heverték ki, hogy Tódor bácsi vidékre költözött.

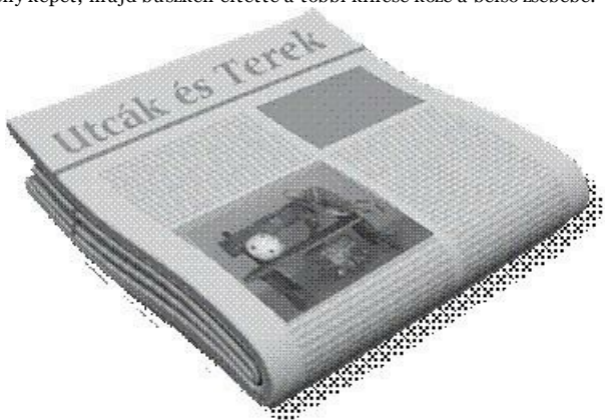
– Ha ön Tódor bácsi tanítványa, akkor én tanúsítani fogom, hogy a munka a legjobb kezekben van. De azért valami hivatalos papír nem ártana.

Kiderült, hogy azok a vizsgák, amelyeket Szöszmös kardigánnak a divatcégnél végzett munkához le kellett tennie, bőségesen elegendőek az Igazgatóság számára, és az ellenőr ott helyben ki is állította a szükséges engedélyeket. Szöszmös kardigán ugyan nem gondolta, hogy ez bármit is változtatna azon, hogy ő hol és hogyan folytassa a munkáját, mindenesetre nem bánta, hogy az ellenőr barátsággal, sőt tisztelettel búcsúzik el tőle, és még bocsánatot is kér a kezdeti bizalmatlanságért.

Néhány nap múlva az Utcák és Terek című újságban nagy cikk jelent meg a Játszóteri Igazgatóság áldozatos munkájáról, melynek

nyomán sok-sok játszótér újult meg az eddiginél sokkal barátságosabb és használhatóbb formában. Nyilatkozott a főigazgató és több közvetlen munkatársa, valamint az ellenőr is. Ő azért szóba hozta azt is, hogy a munka nagy részét a híres ezermester, Tódor bácsi legkiválóbb tanítványa végzi (természetesen az ő főellenőri engedélyével). A nyilatkozó fő- és alfőnökök fényképei után egy elmosódott képen ott volt Szöszmös kardigán is, amint éppen egy játszótéri padon barkácsol valamit.

Szöszmös kardigánnak egy rajongója (természetesen egy nagymama) mutatta meg a cikket. Ő pedig kivágta az elmosódott fényképet, majd büszkén eltette a többi kincse közé a belső zsebébe.

10. Szöszmös kardigán hazatalál

Az Utcák és Terek talán nem tartozott a legolvasottabb újságok közé, de meglepően sok helyre eljutott. Így például Tódor bácsi lánya is

rendszeresen olvasta, aki ekkor már a szomszéd város óvodájának igazgatónöje volt. Különösen a gyerekekről, óvodákról, játszóterekről szóló cikkek érdekelték. Képzeltük, mennyire meglepődött, amikor az egyik cikkben apukájának tanítványáról olvasott. Mindjárt küldött is egy e-mailt Tódor bácsinak: „Nem is tudtam, hogy neked ilyen híres tanítványaid is vannak, akik áldozatos munkájukkal az újságba is bekerülnek. És ha jól láttam (bár a kép elég elmosódott volt), mintha a te régi kardigánodat hordta volna.”

Ezen aztán Tódor bácsi lepődött meg, de alaposan: – Tanítványom? Hát az nekem sohasem volt. És a szöszmös kardigánomat sem adtam volna oda soha senkinek.

El is határozta, hogy ha legközelebb bemegy a városba (ami egyre ritkábban fordult elő), utánajár ennek a rejtélynek.

Erre hamarosan alkalom is kínálkozott. Az építési vállalkozó, aki a környék új városrészét építette, a házikó és szomszédai helyére is vadonatúj házcsodákat tervezett. A megvalósításhoz azonban meg kellett venniük a kis házakat a tulajdonosoktól, és Tódor bácsiéknak is csinos összeget kínáltak a városszéli házikóért. Néhány évvel ezelőtt Tódor bácsi és Tódor néni még tiltakozott volna egy ilyen ajánlat ellen, de mostanra már el sem tudták képzelni, hogy a tóparti dombok helyett a nagyváros levegőjében és lármájában éljenek. Nekiálltak tehát, hogy hosszú idő után újra szemügyre vegyék, mit is hagytak a házikóban, maradt-e ott valami, amire még egyáltalában szükségük lehet.

Tódor bácsi most vette csak észre a műhely viharvert ablakát, és azt, hogy a szöszmös kardigán nincs a helyén.

Hát ezt alighanem elsodorta a vihar – gondolta magában szomorúan.

Tódor néni viszont örömmel talált rá Csipre és Csupra: – Micsoda tündéri figurák! – lelkesedett – Ti meg honnan keveredtetek ide? Akárhonnan is érkeztetek, jöttök velünk az új otthonunkba. Majd meglátjátok, milyen vidám életek lesz ott!

Tódor bácsi egyre kíváncsibb lett híres „tanítványára”, és az eltűnt kardigán sorsára. De vajon hogyan bukkanjon a nyomukra? Erősen gondolkodott, volt-e valaha valaki, aki tényleg tanulni akart

tőle. Eszébe jutott egy kisfiú, akinek a családjánál sokat dolgozott, és aki mindig ott sürgött-forgott körülötte, figyelte a munkáját, és próbált neki segíteni. Az a kisfiú biztosan felnőtt azóta, de azért Tódor bácsi elment, és felkereste a régi címet.

Egy idősebb hölgy nyitott ajtót, aki meglátva Tódor bácsit, majdnem a nyakába ugrott az örömtől: – Hihetetlen! Tódor bácsi fiatalabb, mint valaha! Ha tudná, mennyit emlegettük, mennyire hiányzott az a sok apró, ügyes fortély, amivel kényelmessé tette az életünket!

A hölgy a hajdani kisfiú anyukája volt. Elmesélte, hogy a férje néhány éve súlyosan megbetegedett, és azóta szanatóriumban ápolják. A fia pedig megnősült, és nagyon jó állása van: ellenőr lett a Játszótéri Igazgatóságon. Tódor bácsinak ez felkeltette az érdeklődését:

– Végez szerelési-javítási munkákat is?

– Nem – válaszolta a hölgy. – Ilyesmiről sohasem mesélt. Bár éppen Tódor bácsi példáján felbuzdulva gyakran próbált ezermesterkedni, de hát úgy látszik, a lelkesedés kevés, tehetség is kellett volna hozzá.

Tódor bácsi megnyugtatta, hogy szorgalommal és gyakorlással sok mindent el lehet érni, és ha előbb nem, majd nyugdíjas korára a fia igazi ezermesterré válhat. Elkérte a hölgytől a fia címét és telefonszámát, és ha már ott volt, megjavította ezt-azt a házban és a ház körül, majd sietve búcsúzott.

Következő útja egyenesen az ellenőrhöz vezetett. A hajdani kisfiú elfelejtette, hogy időközben kétszer akkorára nőtt, mint amekkora Tódor bácsi maradt, és úgy ölelte át, hogy majd' összeroppantotta.

– Micsoda meglepetés! Annyit beszéltünk mostanában Tódor bácsiról, de remélni sem mertem, hogy ilyen hamar újra látom – lelkenedett az ellenőr.

– És ugyan kivel beszéltetek éppen rólam? – kíváncsiskodott Tódor bácsi.

– Hát azzal a kedves kardigános tanítványával, aki... – az ellenőr egy pillanatig habozott, hogy befejezze-e a mondatot – aki lassan utoléri mesterét.

Tódor bácsi most már egyenesen türelmetlen lett: – Hogyan

találkozhatnék vele én is minél hamarabb?

– Szerintem most is a mackós játszótéren dolgozik. Ott láttam legutóbb – válaszolta az ellenőr. – Én adtam ki rá az engedélyt! – tette hozzá büszkén.

Hamarosan oda is értek a játszótérre, ahol Szöszmősz kardigán éppen olyan mélyen kotorászott a szerszámosládájában, hogy ki sem látott belőle.

Tódor bácsinak majdnem könny szökött a szemébe. De hát ez nem egy sohasem volt tanítvány, nem valamilyen kardigános idegen, ez maga Szöszmősz kardigán!

Saját meghatottságától zavarba esve gyorsan búcsút vett az ellenőrtől, majd két rövidet fütyentett, ahogy annak idején a család tagjai jeleztek egymásnak. Szöszmősz kardigán olyan hirtelen kapta fel a fejét, hogy majdnem beszorult a szerszámosládába, majd mindent a földre ejtve szaladt Tódor bácsihoz.

– Erre a pillanatra vártam, amióta csak magamra hagytál a műhelyben! Üres maradt volna az életem, ha nem jövök el körülnézni a világban, de az igazi öröm az lesz, ha mindent elmesélhetek neked és Tódor néninek.

– Ez tényleg csodálatos találkozás – törölgette könnyeit Tódor bácsi. – Akár a mesében.

– De hát ott vagyunk – jegyezte meg Szöszmősz kardigán, és

kapott is egy barackot a fejére gazdájától.

Tódor bácsi elmesélte Szöszmősz kardigánnak, hogy felszámolják a régi házikót, és végleg a tóparti dombok közé költöznek. Nagyon örülnének, ha Szöszmősz kardigán is velük tartana, feltéve, hogy nem fog hiányozni neki a városi munkája és a barátai. Abban maradtak, hogy egy időre mindenképpen odaköltözik, aztán majd eldönti, hogy hol és hogyan folytassa az életét. Egyszer már megtapasztalta a honvágyat, és észre fogja venni, ha vissza kell térnie.

A következő napokban Szöszmősz kardigán befejezte azokat a játszóteri munkákat, amelyeket már korábban eltervezett, és ami ideje maradt, abban Tódor bácsiéknak segített a rakodásban. A feleslegessé vált holmik nagy részét elajándékozták rászoruló gyerekeknek és felnőtteknek, a többit pedig otthagyták a házban. Határidőre átadták a házat az építkezési vállalkozás képviselőjének, aki lezárta és lepecsételte a kaput. A Tódor család még egy búcsúpillantást vetett életüknek erre a fontos színhelyére, majd Szöszmősz kardigán, valamint Csip és Csup társaságában végleg a tóparti dombok közé, Terka néniékhez vették az irányt.

Terka néni már alig várta a testvérét, hogy elmesélhesse neki a legfrissebb pletykákat, Terka bácsi pedig sietve osztotta meg sógorával legújabb horgászkalandjait és ötleteit. Amíg Tódor bácsiék lánya és veje behordta a házba a frissen leköltöztetett holmikat, az öregek kényelmesen kifecseghették magukat.

Amikor minden a helyére került, és mindenki a legsürgősebb mondanivalójának végére ért, Terka néni szeme egyszer csak megakadt Szöszmősz kardigánon:

– No még ilyet! Hiszen ez az a kardigán, amelyiket Boriska sógornővel sok-sok évvel ezelőtt ebben a kertben kötöttünk! Ő vitte el nektek, hogy valamelyik fiatoknak biztosan jó lesz. Mégse lett jó?

– Dehogyanem! – magyarázkodott sietve Tódor néni. – Még vetélkedtek is, hogy melyikük hordja. Csak aztán nagyon gyorsan kinőtték, így aztán megmaradt Teddinek.

– Na, te aztán nem fogod egyhamar kinőni! – veregette hátba Terka néni a sógorát, aki igyekezett barátságosan mosolyogni.

– Azt azért tudnod kell, hogy ez nem egy közönséges kardigán,

hanem máig is a legfőbb segítőtársam a legnehezebb munkáimban – magyarázta Tódor bácsi. – Én pedig most már tudom, hogy ezt részben neked is köszönhetem.

Terka néni csodálkozva tárta szét a karját, Szöszmősz kardigán meg szerényen hajtotta le a fejét, és talán egy kicsit el is pirult a dicsérettől.

– Ezek szerint ez az én szülőházam – jegyezte meg Szöszmősz kardigán, amire mindenki helyeslően bólogatott. – Akkor egészen biztosan nagyon jól fogom magam itt érezni, és nem lesz honvágy am.

Másnap reggel Szöszmősz kardigán elindult becserkészni a környék sétaaútjait. Ezek egészen mások voltak, mint a városi séták. Nem voltak autóbuszok, villamosok, kereszteződések, kirakatok, sőt játszóterek sem. Voltak viszont virágos mezők, gyümölcsösök, patakparti fák, legelésző vagy vadászó állatok.

Tódor bácsi és sógora megpróbálta megismertetni a horgászás örömeivel is, de Szöszmősz kardigánt ez kevésbé érdekelte. Megmutatta viszont a rajzoló fiú rajzát a kerekese székese horgással, és elmesélte az egykori délután történetét. Tódor bácsi nagyon megdicsérte őt a nagyszerű ötletért: – Egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy ez nekem is eszembe jutott volna. – Szöszmősz kardigán nagyon büszke volt.

Egyik útján Szöszmősz kardigán egy néhány percessétára lévő házhoz jutott. A házban egy idős házaspár lakott, akiket gyakran meglátogatott iskoláskorú kislány unokájuk. Amikor Szöszmősz kardigán odaért, a kislány éppen kisétált a házból, a fészerbe ment, és onnan egy csinos kislány szalmabábuval tért vissza. A szalmabábut felültette egy hintára, meghintáztatta, majd mellé ült és verseket mondott, dalokat énekelt neki. Szöszmősz kardigánnak nagyon tetszett az egész jelenet, de különösen tetszett neki a csinos szalmabábu.

Hazaérve beszámolt kalandjáról Tódor bácsinak, aki elmesélte neki, hogy a kislányt Ancsának hívják, és sokáig nagyon unatkozott, amikor a nagyszüleinél kellett töltenie az időt. Tódor bácsi készítette neki a szalmabábút, akit Juliskának neveztek el, és azóta Anca boldogan látogatja meg a nagyszüleit, és sohasem unja meg a játékot Juliskával.

Szöszmös kardigán sétái ezután gyakran vezettek a közeli ház irányába, és várta, hogy újra találkozzék Ancsával és Juliskával. Amikor ismét ott találta őket, odament hozzájuk, bemutatkozott, és megkérdezte, csatlakozhatna-e hozzájuk játszani, beszélgetni, énekelni. A lányok persze örültek neki, és ezután sok délelőttöt és délutánt töltöttek együtt vidám hármásban. Anca aranyos kislány volt, de néha egy kicsit nyafka és akaratos. Juliska derűjével azonban

Szöszmös kardigán sohasem tudott betelni.

Mondani sem kell, hogy Szöszmös kardigán hamar meghódította Anca nagymamájának szívét is, különösen, amikor megtapasztalta, hogy milyen készségesen és hozzáértően tud segíteni különféle kisebb-nagyobb szerelésekben-javításokban. Ez nagyon értékes segítség volt, mert a nagypapa, aki matematikus volt, nem jeleskedett a gyakorlati munkákban.

Egy napon, amikor Szöszmös kardigán Ancsáék házához érkezett, a két lányt feltűnően gyászos hangulatban találta. Anca elmondta neki is, hogy a szülei hosszabb időre külföldre mennek dolgozni. Természetesen ő is velük megy, és nem tudja, mikor lesz alkalma újra meglátogatni a nagyszüleit. Szöszmös kardigán elmesélte, hogy ő is dolgozott külföldön, és bár nem könnyű az otthontól távol, de olyan tapasztalatokkal gazdagodhat, amelyek mindig hasznára lesznek, akárhol folytatja is az életét. Szöszmös kardigán és Juliska elköszöntek Ancsától, de ahogyan egymásra pillantottak, Anca számára nem volt kétséges, hogy ők ketten azért továbbra is találkozni fognak egymással.

Nem sokkal később Szöszmös kardigán óvatosan megkérdezte Tódor bácsit, hogy nagyon rossz néven vennék-e, ha elköltözne tőlük. Nem éppen messzire, csak néhány perces sétaútra a szülőháztól. Tódor bácsi megsimogatta Szöszmös kardigánt:

– Próbálj szerencsét! Anca nagyszüleinek nagy szükségük van rád, és Juliskával is biztosan jól meg fogjátok érteni egymást, hiszen így vagy úgy, de mind a ketten az én nevelésem vagytok.

Másnap Szöszmös kardigán átköltözött a fészkerbe, ahol Juliska lakott.

Másodszor hagyta el addigi otthonát, de most világosan érezte, hogy hazaérkezett. Tudta, hogy mint a világon semmi, ez sem tart örökké, de azt is, hogy ami utána jön, az már egy másik mese.

Yége